

Hola avi. Jo no sé comprar-te un ram de flors i deixar-lo als teus peus, tampoc sé escriure't una oració bonica, les paraules se les pot endur el vent, tan sols estic convençut, que la millor manera de retre't homenatge és fent que els teus somnis, siguin la realitat dels que avui ens trobem units. Sempre vas apostar per la família i aquest missatge ha quedat arrelat. El millor homenatge és que dia a dia sapiguem cuidar-nos els uns altres i estar units. Quan penso en tu, veig a l'home que somreia, que feia la broma, que brindava i ens regalava discursos de prosperitat, quan penso en tu també veig a l'home que mai va deixar d'esforçar-se, de tirar endavant amb esperit constructiu i treballador. Mai et va espantar la mort, sinó desaprofitar la vida, i em fas enveja. Em fa enveja saber que has sigut capaç d'exprémer cada instant, d'aixecar-te quan la flama tremolava i de no perdre mai la il.lusió. Em tranquilitza pensar que has marxat en pau i envoltat dels que t'estimen. Ningú morirà fins que no se l'oblidi, i tu avi romandràs etern al meu record. Gràcies pels mil moments compartits, ets i seràs un referent. Per la teva passió, per la teva bondat, per ser un àngel caigut del cel i que avui ha decidit volar ben alt. Et trobaré a faltar. Siguis on siguis, rep una forta abraçada en nom de tota la família i en especial, dels teus néts. Bon viatge.

5 de setembre de 2007

Miquel Serra Perramon